

færdighed, saa har Lovgivningen oftere begaaet en saadan. Jeg skal ikke nægte, at Lovgivningen ofte har begaaet en Uretfærdighed, men det er naturligtvis intet Motiv til at begaae en ny, og det meente den ærede Rigsdagsmand da heller ikke, og det er kun til Overflod, jeg bemærker, at de Exempler, den ærede Rigsdagsmand anførte, vare virkelig ikke træffende. Han anførte navnlig Forordningen af 12te Juni 1816 og Forordningen af 16de November 1836. Han sagde, at Forordningen af 12te Juni 1816, som jo istedetfor de kortere Arbeidsstraffe satte Band- og Brødsstraf, nemlig 5 Dages Band og Brød for hver Maanedes Strafarbejde, fik Anvendelse paa de tidligere begaaede Forbrydelser. Hvorvidt nu denne Forordning fik Anvendelse paa de Forbrydere, der allerede vare dømt og havde begyndt at udstaa deres Straf, det veed jeg ikke, men det skal jeg heller ikke holde mig til; det er for mig mindre væsentligt, om de havde begyndt at udstaa Straffen, eller de blot havde begaaet Forbrydelsen. Det forholder sig imidlertid vistnok rigtigt, at Forordningen virkelig kom til Anvendelse paa de Forbrydelser, der vare begaaede, men hvorfor? Det var i Kraft af det almindelige Princip, at formildende Straffelove have tilbagevirkende Kraft. Forordningen indførte en Formildelse af Straffen, idet den ligesom indførte en mildere Straffearart; jeg veed med Visshed, det vil sige, forsaavidt man kan troe de Criminalister, der have været vore Lærere, at Grunden, hvorfor man dengang kom til at give Forordningen Anvendelse paa allerede begaaede Forbrydelser, var den, at man ansaae det for en Formildelse i Straffen. Fem Dages Band og Brød er nemlig lige med thve Dages Fængsel, men nu er det jo aabenbart, at 30 Dages Strafarbejde er umaadeligt mere end 20 Dages Fængsel, ja mere end det Dobbelte og maaskee 3 Gange saa meget, saa at det altsaa er en meget stor Formildelse af Straffen, og derfor er det, at den kom til Anvendelse, men her er der jo Tale om at indføre en Straf, som ikke erkjendes for at være mildere, men derimod for at være meget strengere. Dette, med Hensyn til Forordningen af 12te Juni 1816, gjælder ogsaa om Forordningen af 16de November 1836.

Men, sagde den ærede Rigsdagsmand, siden Rigsdagen gjentagne Gange har antaget dette Princip, nemlig i Lovene af 13de November 1857 og 6te November 1858, saa kan man ikke fravige disse Afgjørelser, uden at man har en levende Følelse af det Uretfærdige deri. Jeg skal dertil svare, at vi have en levende Følelse af det Uretfærdige, der ligger deri; men jeg troer, at selv om man ikke havde en saadan levende Følelse, men derimod en mere døsig Følelse af, at man nedsatte Straffen, behøvede man ikke at lade dette Argument gjælde. Her er ikke Tale om noget Saadant som en Fornyelse af tidligere Domme, man kan meget godt lade det Hensyn gjælde, at man nødig skal fravige de Præjudicater, der tidligere ere opstillede — skjøndt jeg ikke kan bifalde Sætningen af den Grund, at Folk har indrettet sig efter disse Præjudicater. Her kan derimod ikke være Tale om noget Saadant; man har ikke indrettet Noget derefter, og desuden i det andet Tilfælde skal Sagen have en Afgjørelse, men her er ingen Nødvendighed for at træffe saadanne Bestemmelser; der er ikke Tale om, at det foreligger bestemt, at der skal gjøres Noget, og vi kunne derfor blot lade være at gjøre Noget. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede endelig i Henhold til, hvad der var udtalt af en anden æret Rigsdagsmand tidligere, at man ikke kunde fravige et Princip, som engang var gjort gjældende i Loven af 1857, uden at man maatte føle sig urolig ved det, der tidligere var skeet, og navnlig kunde man ikke slaae sig til No, uden at foretage Noget til at redressere den Uret, der tidligere var skeet. Men det ferekommer mig ingenlunde, at man ved at forebygge Noget, der er Uret, paatager sig Forpligtelse til at redressere en Uret, der tidligere maatte være skeet; men i alt Fald seer jeg ikke, hvad vi skulle gjøre, thi de, paa hvem Loven af 1857 § 3 kom til Anvendelse, have allerede udstaaet deres Straf i Enkeltcelle, da der jo er hengaaet over 3½ Aar siden denne Tid, og de fra Slaveriet til Tugthuset Overførte kunne vi vel neppe lade vende tilbage igjen; thi der kan dog vel ikke være Tale om at bygge Slaveriet op igjen og sætte Fangerne derind. Jeg troer derfor, at man i denne Henseende ikke behøver at føle sig videre urolig. Den ærede